

РЕШЕНИЕ

№ 12185

гр. София, 08.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **244** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Б. Л. Я. срещу Писмо № РМЛ24-УТ00-5-1 от 2.12.2024г на Главен архитект на район М., Столична община с което се отказва издаване удостоверение за търпимост на строеж: „жилищна сграда, еднофамилна с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находяща се в кв. Г., [улица] по Заявление от 30.10.2024г

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на обжалвания отказ поради допуснати нарушения на административно производствените правила. Твърди, че е представил нови доказателства за новонастъпили обстоятелства които не са разгледани от адм орган издал процесния отказ. Моли да се отмени обжалвания отказ и преписката да се върне на административния орган с указание да издаде удостоверение за търпимост. Претендира разноски.

Ответникът- Главен архитект на район М. СО, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира разноски.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Административното производство по издаване на оспореното писмо /отказ/ е започнало по повод постъпило заявление от 30.10.2024 от Б. Л. Я., ведно с

приложени към него нот акт № 177, том II дело 306 / 2024г от 22.08.2024г за собственост на недвижим имот по давностно владение, нотариален акт от 1980г , заявление от 1981г , комбинирана скица от 15.10.2024, скица на сграда от 17.08.2024г, декларация от 8.06.2021г от Е. К. , нот акт за делба от 2019г , споразумение от 2019г , декларация от 2016г, декларация от 8.10.2024г от С. С., Б. Ц. и И. Г..

По повод постъпилото заявление е издадено процесното Писмо № РМЛ24-УТ00-5-1 от 2.12.2024г на Главен архитект на район М., Столична община с което се отказва издаване удостоверение за търпимост на строеж: „жилищна сграда, еднофамилна с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находяща се в кв. Г., [улица]. Като мотив за отказа е посочено, че за сградата има издадена Заповед № РА 52-27/ 17.05.2021г на Главния архитект на Столична община, с която е отказано издаването на удостоверение за търпимост на посочения строеж, която е преминала съдебен контрол, като с влязло в законна сила на 3.04.2024г съдебно решение № 6358/ 26.10.2023г по адм д 4226/ 2023г на АССГ е отхвърлена жалбата на жалбоподателя срещу заповедта, тоест заповедта е влязла в законна сила.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

Издаване на удостоверение за търпимост представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, б. "а" от Закон за администрацията /ЗА/, тъй като с него се удостоверяват факти с правно значение, а именно, че незаконен строеж е търпим и не подлежи на премахване и на забрана за ползване. На основание § 8 от ПЗР на АПК и чл. 214, ал. 1, т. 1 вр.чл. 215, ал. 1 от ЗУТ отказът да се издаде удостоверение за търпимост е индивидуален административен акт, който подлежи на оспорване.

Съдът е изложил доводи в определение № 3217 от 31.01.2025г поради които е приел за допустима жалбата, които не следва да преповтаря.

Обжалваният изричен писмен отказ е издаден от компетентен орган - главния архитект на район М., Столична община, при спазване на изискванията за материална и териториална компетентност. Според разпоредбата на чл.145, ал.1, т.1 ЗУТ техническите или работните инвестиционни проекти се съгласуват и одобряват от главния архитект на общината /района/, предвид което той е компетентният административен орган, който разполага с правомощията да издаде или да откаже издаването на удостоверение за търпимост. Процесният отказ е издаден от него, тоест от компетентен по материя, степен и място административен орган, на който законът възлага правомощия да издава административен акт от вида на процесния.Този извод се подкрепя от разпоредбата на § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ, която предвижда, че удостоверенията за търпимост, респ. и отказите за издаването им, се издават от органите, овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, като съгласно чл. 145, ал. 1 от ЗУТ, именно главните архитекти на общината /района/ са органите, които притежават тези правомощия.

На следващо място и противно на доводите на жалбоподателя съдът не откри допуснати съществени процесуални нарушения които да са самостоятелно основание на отмяна на процесния отказ. В доктрината и в съдебна практика безспорно е възприето разбирането, че съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК е само това процесуално нарушение, което, ако не бе допуснато, би имало за последица друг правен резултат.

Действително в процесното писмо не са цитирани новоиздадените след влизане в сила на 3.04.2024г на цитираното по-горе съдебно решение - нот акт № 177, том II дело 306 / 2024г от 22.08.2024г с който жалбоподателят и Л. Я. на осн чл. 587 ал.2 ГПК са признати за собственици по давностно владение на сграда, еднофамилна с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находяща се в кв. Г., [улица] декларация от 8.10.2024г с която С. С., Б. Ц. и И. Г. декларира, че сградата е изградена през 1998г.

С оглед посоченото е дължима преценка обуславя ли това нарушение различен резултат от административното производство. Преди всичко макар и да не се е позовал изрично на посочените декларация и нот. акт, същите се намират по адм. преписка и адм. орган преди произнасянето си се е запознал с тях. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, което е допустимо съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт. Фактическите основания се съдържат в представените към административната преписка документи. Отказът е мотивиран с влязлото в сила на 3.04.2024г съдебно решение, в което са формирани правни изводи на база всички издадени документи до приключване на устните състезания /чл. 142 ал.2 АПК/. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в документите по административната преписка представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Изложеното в цитираното съдебно решение в което за формирани правни изводи на база документи издадени до приключване устните състезания представляват фактическото основание, което е мотивирало административният орган да вземе решението си. З. със заявлението от 30.10.2024г въз основа на което е образувано производството пред адм орган завършило с процесния отказ отново представя документи взети предвид при постановяване на съдебното решение, като единствените новоиздадени такива са нот акт № 177, том II дело 306 / 2024г от 22.08.2024г с който жалбоподателят и Л. Я. на осн чл. 587 ал.2 ГПК са признати за собственици по давностно владение на сграда, еднофамилна с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находяща се в кв. Г., [улица], декларация от 8.10.2024г с която се декларира че сградата е изградена през 1998г., както и скици.

Няма изрично обсъждане от ответника на посочените, издадени след влизане в сила на 3.04.2024г на съдебното решение с което е оставен в сила предходния отказ, нотариален акт № 177 от 22.08.2024г за признаване право на собственост по давностно владение и декларация от 8.10.2024г с която посочените в нея лица декларира изграждане на строежа през 1998г. от адм орган. Същите обаче, не биха променили извода за липса на условията за издаване удостоверение за търпимост. Също така тези новоиздадени документи са представени пред съда с

жалбата, всички доказателства и възражения, които жалбоподателят е могъл да представи и изложи пред административния орган, представя и излага пред съда, без по този начин да бъдат злепоставени интереса му (в този смисъл Решение № 6537 от 18.05.2010 г. на ВАС, II отд. по адм. д. № 1466/2010 г.). Адресатът на акта е реализирал правото си на обжалване на отказа, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Основният спор е очертан от разрешаването на въпроса, дали новоиздадените след влизане в сила на 3.04.2024г на съдебно решение по адм. д 4226/ 2023г с което е отхвърлена жалбата срещу заповедта с която е отказано издаване удостоверение за търпимост на процесния строеж, представляват условие за издаване удостоверение за търпимост. Всички останали предхождащи датата на влизане в сила на съдебното решение и приложени към заявлението от 30.10.2024г документи са обсъдени от съда, като въз основа на тях е формиран правен извод.

Относно нот акт № 177, том II дело 306 / 2024г от 22.08.2024г с който жалбоподателят и Л. Я. на осн чл. 587 ал.2 ГПК са признати за собственици по давностно владение на сграда, еднофамилна с идентификатор 68134.4085.87.4 по КККР, находяща се в кв. Г., [улица]:

Същият не е въведен от разпоредбите § 127 ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ или § 16 ПР на ЗУТ като условие за издаване на удостоверение за търпимост за строежи, за които няма строителни книжа - незаконни строежи. Признаването за собственик на основание давностно владение на незаконен строеж няма отношение при изследване въпроса за неговата търпимост. Представеният нот. акт от 22.08.2024г е относим към допустимостта на подаденото заявление за извършване на административна услуга, тоест обосновава правния интерес на Б. Я. да поиска от Главния архитект на район М. издаване на удостоверение за търпимост на строежа, а не към основателността на искането. За да се прецени основателността на искането, като се има предвид и декларираната година на извършване на строежа 1998г /с декларацията от 8.10.2024г/, то следва да се прецени налице ли са условията на приложимата правна норма за търпимост на строежа - § 16, ал. 2 и 3 от ПР на ЗУТ. Липсата на тези условия е установено с влязлото с сила съдебно решение по адм д 4226 / 2023г на АССГ, което е задължително и за решаващия съдебен състав, като между тях не е факта на призната собственост на основание давностно владение. Новото фактическо основание- призната собственост на основание давностно владение не е сред условията на § 16 ПР на ЗУТ за да се приеме търпимост. Ирелевантно за статута на една сграда е нейната собственост и това, че в нотариално производство е издаден нотариален акт за собственост по давностно владение, както и че сградата е отразена в съответната скица /приложена е скица на сградата от 17.08.2024г/. Ирелевантно за преценка налице ли са условията за издаване удостоверение за търпимост е собствеността на строежа.

Относно представената декларация от 8.10.2024г /издадена след влизане в сила на цитираното съдебно решение/ с която се декларира че строежът е изграден през 1998г :

Това обстоятелство –време на извършване на строежа през 1998г подробно е обсъдено от съда във влязлото в сила съдебно решение по адм д 4226 / 2023г . Тоест, макар и декларацията да е издадена след влизане в сила на решението, то декларираната година на извършване на строежа е обсъдена в мотивите на съдебното

решение. Адм. орган при процесното произнасяне на база новопредставените нот. акт за собственост на основание давностно владение, декларацията от 8.10.2024г и скицата от 17.08.2024г /единствените новоиздадени след влизане в сила на съдебното решение / на практика е достигнал до същия извод относно фактическия състав на заявеното право. Ирелевантен е въпроса за собствеността по отношение изследване търпимостта.

Следователно, макар и изрично да не са цитирани в оспореното писмо /нот. акт за признаване собственост на основание давностно владение и декларацията от 8.10.2024г, ведно със скиците/, но пък приложени по адм .преписка, то това не е съществено процесуално нарушение, тъй като дори изрично органът да се беше позовал на тях не би се стигнало до друг резултат. Това, че ответникът не се е позовал изрично на тях не би могло да доведе до друг резултат, в който случай нарушението би се приело за съществено, тъй като същите са неотнормими към предпоставките на § 16 ал.2 и ал.3 ПР на ЗУТ регламентиращи условията за идване удостоверение за търпимост. Собствеността върху строежа не е предвидена като предпоставка от приложимата правна норма на § 16 ал.2 и ал.3 ПР на ЗУТ за издаване удостоверение за търпимост.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски. Предвид изхода на спора, принципно ответникът има право да му се присъди възнаграждение за един адвокат /чл. 143 ал.3 АПК/. В случая обаче, няма по делото доказателства, че адв. възнаграждение претендирано от ответника е реално заплатено- в представения на л. 70 договор за правна защита и съдействие в чл. 2 ал.2 е посочено, че възнаграждението следва да бъде заплатено по банкова сметка, тоест няма доказателства, че възнаграждението е реално внесено. Законът изисква, за да се присъди адв. възнаграждение сумата да е реално внесена, а не само договорена. Няма никакви ангажирани доказателства /напр. фактура, извлечение от банковата сметка на адвокатско дружество и др./ за доказване на факта на постъпване на възнаграждението в посочения размер. Ето защо на ответника не следва да се присъжда адв. възнаграждение. За изчерпателност, пропуска на ответника да представи доказателства за реално заплатено адвокатско възнаграждение не може да бъде преодолян по реда на чл. 248 ГПК вр с чл. 144 АПК по арг от т. 11 от Тълкувателно решение № 6/2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС според което страните не могат да ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса, след приключване на последното заседание по делото пред съответната инстанция.

С оглед гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Б. Л. Я. срещу Писмо № РМЛ24-УТ00-5-1 от 2.12.2024г на Главен архитект на район М., Столична община.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

